

ПЕТРО ГРИНЧИШИН

ДУМКИ
ПОЕЗІЇ ЛУКАВІ...

ПЕТРО ГРИНЧИШИН
ДУМКИ
ПОЕЗІЇ ЛУКАВІ...

Дорогому колезі
чудніє по перу,
непереварені
випитіє олі
н. Ст. Зореву
двома
П. Кавець

*Складаю сердечну подяку меценатам
частково завдяки яким ця збірка вийшла друком у світ.*

Головний спонсор:

V.I.M. PARCEL EXPRESS INC.
PYSANKA

Спонсори:

Надія Лучків

Кредитова Спілка "Будучність"

Фірма "Міст"

Фірма "Карпати"

Дентист - Ольга Петришин

Дентист - Ярослав Шудрак

Українська Шкільна Рада - Відділ Торонто

Домар Травел

Петро Гринчишин "Думки поезії лукабі..."

Світлої пам'яті дорогому татові
Омелянові Гринчишину
та нині живуцїй мамі -
Ганні Гринчишин,
за стійкість і доброту - присвячую.

Нью Йорк - Торонто - Київ

1996р.

Петро Гринчишин і його "Думки поезії лукаві..."

Ані думки, ані поезії Петра Гринчишина, зібрані в отсій книжці, зобсім не лукаві. Вони щирі, чутливі й доброзичливі. Мабуть, навіть не могли би іншими бути, бо-ж сам автор чутливий, доброзичливий і щирий.

Петро Гринчишин - син галицького Поділля, родом, як він сам каже..." Із старобинного села Саранчуки, з над тих берегів тихої й чарівної Золотої Липи".

Золота Липа... оспівана в піснях ріка. Тут, на квітчастих і лісистих берегах збувались історичні події, виростали й вчилися діячі української культури. Не бракувало й завзятух борців за волю й свободу. Від прадавніх часів утверджувалася родова гідність та відвічальність не лише за свою власну долю, але й за долю усієї України. Розвивалися теж і притаманні для подоляків прикмети доброго християнина, чутливого сусіда, впорядкованого господаря, амбітного підприємця, охочого навчитися завжди чогось нового, громадянина - передусіль громадянина - члена свого Українського Народу.

З такого-то роду й коліна бийшов Петро Гринчишин. На такій родовій основі ткаються думки, висловлені віршом у переплеті слів. Може автор хотів бути лукавим, себто іронічно-насмішливим чи може й дошкульним сатириком, але теми, порушені в поезіях надто сергешні, надто піднесені...

Передусіль, відчутна прямо безпосередня зустріч із прабдивим християнством, а це із непохитною вірою в Христа та Янголів, у Всевидюще Око Творця неба і землі, у Божу справедливість. Усюди підкреслена ніжна любов до матері і батька, до рідного села, до звичаїв і обичаїв - до віковичної української гідності

ї прабедности, до рідні ближчої ї гальшої. А це вже ствердження цілості роду - племені усього Українського Народу...

У кожному бірші, добшому чи коротшому, пливуть струмені, котрі зв'язують небо і землю, хмари ї дерева, квітки на полях - увесь білий світ разом.

З'єднують своєю бистрою течією і людей з їхніми непередбаченими долями. На цих струменях пливуть чобники добра, та лише подекуди, якогось нібито зла. Але, навіть те зло не таке то дуже зле, бо ї воно пливе бодами Золотої Липи.

Збання Петра Гринчишина, професійного актора і режисера, мабуть настроює його, а може ї надихає, якимсь нереальним розумінням земного життя. Це передусім відчутно в його філософічних роздумах та молитвах. Тут кожне слово, теж поетичний вислів чи метафора, мають своє місце, відіграють призначену роль у життєвському спектаклю на сцені, збудованій і осмисленій тугою, любов'ю і бірністю до рідні, до тих подільських ланів, переплетених гаями ї лісами, обмитих золотими бодами рідної ріки. До своєї омріяної - може ї не зобсім дійсної України...

Уся тая житейська грама осяяна небгасними світлами повсякчасної туги...

М.А. Голод

Торонто,
Листопад 1996р.

"Думки поезії лукабі..."

ПРЕЧИСТІ ДЖЕРЕЛА ЛЮБОВІ...

Опадає яблу небий цвіт,
Рожевіють смутки вечоробі,
І полощеться дівочий сміх
В пречистих джерелах любові.

Опадає яблу небий цвіт,
Ніч згасає у невітшних муках...

Чом же так небесело мені,
Чом в очах твоїх тремтить розлука..?

1982р.
Тернопіль

60 Поцілунків для... 1994

Зноб вибибаю клином клин
У чужих сибірських стінах,
Дурний, заблудлий, бідний син
Далекої України.

І в болях муки й каяття
Прошу у долі не спокою -
Святої волі за життя
Прошу молитвою святою.

А в небідпущеннім зріху
Хтось в тихих муках помирає
І крихту щастя на віку
Вже більше в Бога не благає...

1987р.
Сибір

Тут під снігами знищені світи
Моїх братів у мерзлоті усонших...
Чи ж можуть бути вбивцями брати?!
Питаюся у каїнів молодших.

Але у відповідь не чую каяття.
Нема кому мені відповідісти...
Зітхають сосни над могилами буття,
Снуються по Сибірі душі, мов хрести...

1989р.
Сибір

РОЗДУМ (1)

Непоко́ра - сві́тлий розу́м,
Разо́м з нею́ йде́мо в сві́ти,
Че́рез му́ки, смі́х та сльо́зи
Ро́збудове́єм мо́сти.
І на тих мо́стах до́віри
Ми́лі се́стри і бра́ти...

Не гі́йти б нам до знебі́ри,
До стра́ждань би не гі́йти!

1988р.
Си́бір

РОЗДУМ (2)

Не плакати вмію, хоч сльоза
Все ж інколи збрехати хоче
Та грізно з щік моїх гуркоче,
Паде у трави, мов роса.

Блакитним променем засвітить
Та раптом зникне в одну мить...
А в грудях серце защемить -
Його я можу зрозуміти,

Йому ще вірю, бо болить
І розриває шви клітини,
Господнім стуком до родини
З неболі поспіхом летить.

А я лишаюся з думками
Моїх сибірських протиріч...

О, швидше б проминула ніч,
Щоб твердь відчутти під ногами.

1989р.
Сибір

РОЗДУМ (3)

Життя, мов свічка, догоряє,
Не зупинити вже цю мить.
Лиш думка берега не знає
Та серце від страждань болить.

Молюся тихо в тім горінні,
Злітаю думкою в світи.
І заснуть, заснуть дні увітіння,
Зникають, як старі мости.

А прийде зріх мій - пишний стане
Перед папірусом листа
І прикладе бальзам до рани
Безгрішна матінка Христа...

І розлетяться десь у полі
Шматки моїх бесняних мрій
І стануть піснею на болі
Труди здобутків і надій!

1989р.
Сибір

Повернися серце до надії,
На шляхи, застелені журбою,
Може десь зустрінусь там з тобою
І в блакить очей заглянути ще вснію.

Закохаюсь знову до нестями
І заплачу від кохання й болю.
Твій гріх перед людьми замолю,
І прощення випрошу у мами.

Повернися, серце, до надії,
Десь без неї забарилось літо...
І летить душа над грішним світом
До далекої моєї України.

1990р.
Сибір

ТИ ЩАСЛИВА, МОЯ УКРАЇНО !

Розбиті наші коліна
На більшобицьких руїнах!
Попечені пальці руки,
В неболі пройшли віки.
Потрощені сходи прибіту,
Розізнані діти по світу,
Сумує знедолений дім,
Волі закопаний сонячний гзбін,
Порожнеча й розпука...
Це все що було.
Яка ж бо то, доле, наука
В хаосі нездійснених мрій,
У совденівській волі німій..?

Аж бачу на ниві сьвятій
Стоїть на світанні лелечо
Майбутньої волі малеча.
І дивляться очі добірно
На наші розбиті коліна,
І зігрівають теплі долоні
Понівечені душі холодні.
Мій розпач зникає сміло -
Ти щаслива, моя Україно!

1989р.
Сибір

О, душе моя розтрибована,
Незборушливим каменем, знаю я,
Ти стоїш на порозі приречено
І у далеч бесняної радості
Не летиш, не співаєш ридаючи...
Може спиш, чи в молитві грімаючи
Ти чекаєш Господньої милості,
Ти чекаєш трапневого трепету,
Чи відлуння серпневого клекоту?
Де ж знайти ту окраїну бутності,
Той початок життєвої больності..?
О, душе моя розтрибована,
Не плач, не тулися до каменю -
Йди до світла Христової пам'яті...

1989р.
Сибір

'Прости' - в котрий вже раз
Звертаюся до Бога,
Котрий вже раз надією живу...
Згоряє в небі зірка малинова,
Ангел грає в золоту сурму.

Я знов молюся і в молитві каюсь,
Будую в мріях зламані мости...
Як би ж то завтра
Навіть диво сталось -
Мені по них вже вгрузе не пройти.

1990р.
Сибір

РОЗДУМ (4)

Перед образом свічка горить...
Приходить до серця мить,
Коли на одинці ми з Богом,
Навкрузи ж нікого, нічого...

Все забулося - злість і страх,
Лиш надія горить у очах...
З неба линуть любові звуки -
Подає нам Господь свої руки.

1990р.
Сибір

О, душе щедра, білокрила,
Тя розпустила руки-крила
Й летиш безпечно у пільму...
Чого, знедолена, шукаєш,
Чи ти притулок в світі маєш,
Чи маєш волю золоту?

О, думко, стріляна братами,
Чом сиротою над світами
Летиш, забувши сироту?
Тя відлітаєш далі й далі,
Чекаючи в святім стражданні,
Що в муках пробесні умру.

1990р.
Сибір

СПОМИН

Свято в селі. Дозвілля,
Великдень, Паска, весілля,
Незабутнє українське свято!
Стурбовані мама і тато,
Веселі дзвіночки-діти,
Галунка, хліб, пісня, квіти...
Виймає мама з печі
Пасочки для малечі...

Не приходять в чужині свято -
Сліз і болю у душі забазато.

1990р.
Сибір

Я не плачу, мамо, бо вже й сліз нема,
Оселилась в серці сибірська зима,
Вільний вітер гине у полях й степах,
Серце України клює чорний птах.

Де ж ти Україно, Слабо Січоба,
Чи заснула в рабстві мудра голова,
Чи в кайданах руки, чи думки пусті..?
Крячуть чорні круки по моїй землі.

Знаю, мамо, згине привид долі прах,
Розубіте Вкраїна на святих ланах
І полине в небо пісня голосна...

Я не плачу, мамо, бо весна, весна.

1990р.
Сибір

МОЛИТВА (1)

День бже згас
І тихий вечір
Ліз росинкою на плечі
У співах солов'я.
Та чи мучуся, чи каюсь
Знов думками побертаюсь
Де Україна золота.

Гине пробесінь. І в муках
Іде по світі прах розлуки,
Тліє саркофаг...
О, Чорнобильська Маріє
Дай нам сили,
Дай нам вміння -
Побороти смерті жах!

1990р.
Сибір

ДО ЗЕМЛЯКІВ

Не проклинаймо долю-щасливі тії дні,
Коли в сагах співали соловї,
Коли не плакав світ
У муках не страждав,
Коли Христос життя
За нас ще не віддав.
Не проклинаймо непрожиті дні,
Коли в осіннім небі журавлі
Не кличуть нас до зоряних боріт,
Не відчиняють нам
Вирайський світ!
Не проклинаймо долю,
Бо життя святе,
Нехай з молитвою душа як луг цвіте,
І оживає творчості духовної Парнас -
Збав, Боже, від прокляття нас!

1990р.
Сибір

Небесні танці 1994

Чумацький шлях -
Вертеп гумок сміливих,
Козацької слави полум'я,
Гетьманського духу свята нагія,
Віковічна про болю мрія.
Солобїна пора юнацтва,
Минула доба кріпацтва,
Мазепине беззрішне "свабілля",
Визвольних змагань кривабабє бесілля,
Афганські сльози на вічні муки,
Антинародний парламент безрукий,
Нагіяна комунізму могила -
То шлях чумацький,
І більна Україна!

1991р.
Сибір

РОЗДУМ (6)

Б'ють зроми. Небесні зливи
Нам дарують свої сили,
Молодість землі.
Десь в незвіданих глибинах
Ембріони душ безвинних
Поглинає у пітьму
Паща дикої зієни...
І течуть у безвість ріки,
І набіки, і набіки
Забирають наші болі...
Черепи плинуть до волі
Між народженими з тьми.
А десь тихо в новій хаті
Плаче знов старенька мати,
Хоче мати дочекати
Сина до весни...

1991 р.
Сибір

УКРАЇНІ

Обдурена, обкрадена
Свабіллям дикої орди
Вже не чекай і не надійся
На втішне слово із Москви.
Літа минуть і зітре воля
Пітьму радянської доби...

Сурмить над світом наша доля -
Ми не раби!

1991 р.
Сибір

ТАТОВІ

Не покидай мене
У горю чи в смуті,
На дорозі прямій,
Чи на зрішному розпутьті -
Хай нещастя тебе обмине.

Не залиши мене
В доброті і в любові.
На чужинній землі,
Чи при зрішному слові -
Хай біда тебе обмине.

Не проклинай мене
В німій непокорі.
У непогаснім коханні
Зрадливого моря -
Нехай холод тебе обмине.

Не прощай же мені
Ні зради, ні крихти болю!
Всі зріхи я свої замолю -
Нехай пімста тебе обмине!

Не покидай мене...

1991р.
Сибір

На гітях зеніїв природа відпочила,
Знайшла притулок у святій душі.
Господня милість і Христова сила
Знов порятунок подає тобі.

А ти, небгячний син,
В зріхах своїх, потребах,
Знов простягаєш руки до небес,
Ти плачеш, каєшся у безвість неба,
Щоб дух від похоті зріховної воскрес!

1991р.
Сибір

**О, ЗУПИНИСЬ
БЛАГОСЛОВЕННАЯ РУКО!**

СНИ

Я бачив Богом сні розмальовані.
На конях небесних
    із золотими підковами
Летів я у жовто-блакитний неспокій,
У мазму нескінченних болів потоки,
А на зустріч кришталь рушника
    сльозами заптований -
Я бачив Богом сні розмальовані.

У снах журюся - мені не боляче,
Шматочки удачі в пісок просочаться,
Ген за обрієм ригають душі,
Де гріхи веселку вселенську душать
І згоряють у вогнищі сорому
Табуни моїх років змарнованих -
Я бачив Богом сні розмальовані.

В снах усміхаюся - мені не весело,
Плибуть он біди на чобнах з веслами,
Та ходить щастя шляхами битими
Серед холоду на полі митному.
Думи больні братами цьковані,
За минуле мені не соромно...
Я бачив Богом сні розмальовані.

1991р.
Білорусь

Я ще біжу попереду,
Але куди й чого - часом не знаю
І задумуватися наг тим - не хочу.
Розстелить скоро
Вічний морок ночі
На весь мій шлях пільму -
Від квітеня до маю.

Я ще пишу,
Хоч і поетом стати я не смію,
Думок простуду віщим болем коле
Моя єдина, щира і зрадлива доля,
Хоч я й з недолею
В злагоді жити вмію.

Я ще люблю.
Струмить з небес енергія Ісуса,
Без неї я камінчика не зрушу,
А серце - серце рветься зноб до світу
І я за ним іти, щасливий, мушу.

1991р.
Білорусь

РОЗДУМ (7)

Коли схід сонця бачу загадковий
І світло дня небесного мені
Всміхається і лється наче повінь -
Молюся, Господи, Тобі.

Якщо я плачу від негач та болю
І світ полином стелиться в журбі
Не нарікаю, не клянущ неволю -
Молюся, Господи, Тобі.

Якщо ж на серці втіху щирю маю
Й успіхів коралі збираю у труді -
До неба чистого я душу повертаю -
Молюся, Господи, Тобі!

1992р.
Білорусь

Мені б хоч трішечки забави,
Музик троїстих до зорі...
Рука Пречистої до рани
Приклала квіти польові.

1992р.
Білорусь

РОЗДУМ (8)

Коли приходить до порогу ніч
Стихає світ, чекаючи спокою -
Злітає Янгол мій і я лечу з юрбою
Щасливих дум, щоб Божу слухать річ...

1992р.
Білорусь

РОЗДУМ (9)

Коли тязар зріху впаде
До ніз тому,
Хто́ вічність з ним братавсья -
Душі не стане легше,
То сам нечистий забавлявсья...

О, зупинись, благослабенная руко!

1992р.
Білорусь

ДУМКИ НА СХОДИНКАХ ВОЛІ

Визнання з раю 1994

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ !

**Настав Великий День!
І на сходинці болі
В трибогах, в radoщах,
В бітаннях журавлів
Всміхнулось небо
Понад хрещатим полем,
І прапор нації
Полинув до світів!**

**1991р.
Київ**

РОЗДУМ (10)

Ще трішечки болі...
Отої святої,
Щастя творінь і думок,
Батьківського щирого слова,
Небесного Бога святого -
І більше нікого й нічого..!

А світ одязнубшись святково
Розкрив свою внутрішню суть:
У вічність раби ідуть.

1992р.
Київ

РОЗДУМ (11)

Коли на землю ніч приходить
І світом володіє тишина -
У вірій дум мене буття заводить,
Де космосу безмежна глибина.

Тоді Господня незбагненна сила
Дарує серцю милість без кінця,
А незалежна Україна, мила -
Вінком свободи зв'язує серця!

1992р.
Київ

РОЗДУМ (12)

'Нема добра?' - питаєш груже мій,
О, ні, нема у світі злої долі,
Коли сурма життя
Так радісно сурмить
І Янгол бережливості в цю мить
Скидає з наших душ
Смертельні болі -
Бо ми на болі!

1992р.
Київ

Поки зоря засне на небосхилі
І заки зноб очиститься душа
Від тих гріхів щоденного бірша -
Іскра життя мого набіки згасне
У небесній безкінечній хвилі!

1992р.
Київ

'ПАТРІОТАМ' УКРАЇНИ

Сердешні наймити,
Прислужники неволі
Погляньте в небо,
Чи у бощинах волі
Зоріє світло вашої мети?
Ви не питайте в долі, як туди дійти,
Без іскри Божої
Вам не знайти той шлях!
Прийде хвилина і в сухих гробах
Безслабних вас понесуть поза світи...

О, Боже мій, прости мої думки!

1992р.

Київ

РОЗДУМ (13)

Дорога до вічності - яка ж бо вона?
Йдемо крізь переломи лжеїстин
та долей.

Чи прислухаємось до інших голосів,
Що поруч нас ігуть поболі?
Чи вміємо плакати,
Не викликаючи жалю і скорботи,
Чи сильні настільки, щоб з надією
Заглянути за межу дійсності
Та небесної доброту?
Чи маємо змогу пройти
Дороги перехресних скорбот родини,
Щоб у переплетіннях долей
Впізнати любов і добро?
Чи бачимо колір чужої крові,
Засохлої у ранах даремних смертей?
Чи маємо змогу молитися так,
Щоб плакало небо,
Здивоване миттю нашої чистоти?
Дорога у вічність - яка ж бо вона?
Я бачу лице своє у дзеркалі дійсності
І відчуваю миттєвість наближення
До золотого перехрестя Космосу...

То ж яка ця дорога до вічності?

1992р. Київ

РОЗДУМ (14)

Відшуміла юність житнім колоском,
Посрібнила скроні вічним помазком,
Покропила душу зливою витрат,
І вклонилась старість
На дорозі витрат.

Десь в чужій хатині доживає вік
Змучена людина, долі чолоб'яга.

1992р.
Київ

Мене забули недрузи і друзі
У вічність кануло немало літ.
Кипіла кров колись в життєвім плузі
А світ, мов птаха, кликав у політ.

Була печаль вселенської розлуки,
І злиба клопотів наморщила чоло.
Лелекам очі вигзьобали круки,
Посіяли могили за селом.

Було життя. Хоч рани й кровоточуть,
Я йду до Вічності порогу набманья...
У небесах гріхи людські зогочуть -
Тяжких заклять безмежна течія.

1992р.
Київ

ПОРАДА БЛИЖНЬОМУ

Накопай коріння послуху земного,
Квітів назбирай миру пресвятого,
Нарви листя терпеливості з розмаю,
Плодів любові поклади до паю.
Висуши постом стриманості своєї,
Поклади розмаїття
Добрих справ до неї,
Добав води із сліз душевної покори,
Посип усе це сіллю щирої розмови,
Порошку примирення додай у суміш
І пий три рази в день -
Гріха не збудеш!

Не йди у безбережне море пустослів'я,
Бо захворієш бажким зріхом безвір'я.

1993р.
Київ

РОЗДУМ (15)

Колись і ми підемо в небуття,
Покинем світ цей і до зір полинем,
А на землі забудеться усе життя -
Нас, нинішніх, сховають в домовину.

Погаснуть очі, (о, блаженна мить!)
Доброта Всевишньої Любові
Над нашим тілом радо зашумить,
Забудуться життєві радощі і болі.

Заснемо, зникнем. Свічка догорить,
Ми станем прахом вічної свободи,
Від болю серце друза защемить
І тіло сточать справедливі хроби.

1993р.
Київ

Коли душа впадає в гнів,
Скидає маску, зіткану з любови -
То сором череп гре до кроби,
Янгол зупиняє дивний спів..,

Коли душею править гнів.

1993р.
Київ

Минає час, як ляскіт батога,
А кінь життя перекусив будила
І вже його ніяка в світі сила
До болі зупинити не змогла.
Із ночі вирвавшись, буздечку скинув,
Джерельну воду спразло з очеретів п'є.
І у чужі краї заніс життя моє,
Молодість мою і юнь щасливу.
Не марно може, може не гарма
Мій кінь носив мене по всьому світі...

Посивів я, а галина сумна
Десь захобалась між духм'яних квітів.

1993р.
Київ

ДАВНЄ

Я слухаю тебе,
А ти питаєшся чому мовчу,
Запалюєш на столику свічу,
І відблиск полум'я
В очах твоїх тремтить...

Світанок у душі зорить.

1994р.
Київ

РОЗМОВА З НІКИМ

До покори йде в кінці життя людина,
До світла наближається глибина,
Геній через віки іде до визнання,
Мученик піде на визнання.

Іде дитина до вершин наук,
Аби відбитись від батьківських рук.
Світ іде до початкового кінця.
Щирий лик і маска без лиця,
Бідний чи багатий чоловік -
Йдуть за горизонт на вічний вік.
Кволий і здоровий в одночас
Заснуть умиють окликуючи нас.

Вічність усіх виводить за поріг,
Світ любові кидає до ніг...

У мить шалену світовизнання
Разом з тобою на світанні
зникну й я.

1994р.
Київ

РОЗДУМ (16)

Коли я, садинокий, із минулим
Стаю на бази сумніву і пработи,
То бачу - усе праведне не збуते
До святості мені не досягти.

Проймає біль. Невиправдані муки.
Карає небо за непослух в час,
Коли ночами сняться Божі руки
Прибиті цвяхами на хрест за нас.

Мовчать невірні. Хрещені ридають.
Снують по світу, мов живі мерці,
І кожний з них
Більш за Христа страждає,
Хоч цвяхи ще не вбиті у руці.

1994р.
Київ

Небесне плетиво 1994

РОЗДУМ (17)

Я вже старий,
А може просто давній...
Каміння втрат своїх
Хобаю в кулаці...

Летить душа у безкінечні далі,
Сльоза тремтить на зболеній щоці.

1994р.
Київ

ДОРОГА ДО ХРАМУ

Народ, що добго йде дорогою до Храму
Є певний, що колись дійде до нього,
Але раптом дорога
Завертає в інший бік...
То навіщо ж така дорога,
Що не веде до Храму
Лише вкорочує народам бік.?!

1994р.
Київ

День за днем відходить в небуття,
За той бар'єр, де необмежена свобода
Втрачає колір свій,
Де мудрість царствує і де блідніє проба
Тих цінностей, що дарувало нам колись
життя.

1994р.
Київ

Я дуже втомлений.
О, ні, не від дороги,
Хоч кожний день протоптую шляхи
Своєї долі панівної.
Козось шукаю й не знаходжу,
Комусь щось розказати хочу і мовчу,
Комусь свій борг несучи важкий,
Мов камінь на шнурку.
Ось цю дорогу перейду,
Річка оцею я перескочу,
А поле, поле віднайду,
Та тільки завтра, якщо схочу.
Бо зараз ніч
І засівати поле
Зірками вибореної волі
Вночі - доволі!
Я почекаю до світанку і поболі,
Тихесенько на чорну землю
Відпочити ляжу.
Питаєш - дальше що?
Про це тобі після спочинку скажу.

1994р.

Київ

СЕРІОЗНИЙ ЖАРТ

Мир тобі! Чи чуєш моє слово?
В північній тиші громом із Небес
Воно не налякає чисту душу...
За тебе, рідна, я померти мушу -
Ось бачиш в чому мій прозрес...

1994р.

Київ

Ти питаєш, що знаю я про себе,
Але й сама відповідаєш:
"Майже нічого,
Бо ти просто якийсь чужинець".
І це абсолютно можливо.
Я літав у безкінечному Всесвіті
Незграбним камінчиком,
Шукав березів по-за межею буття.
А може так треба?
Я знаю, ти скажеш: "Так треба",
Бо ти краща за мене.
Я знаю, що ти не подумаєш навіть,
Що здобуває Небо
У втраті малого камінчика,
Бо ти краща за мене.
А я лише шмат затверділої маси,
Непокори і неспокою
І ще чогось такого,
Що розхитує крем'яні гори
Коли плачуть у спеку дерева...

Зрозумій же нарешті,
Що я все знаю про себе!

1994р.
Київ

Хто примирить мене з життям?
Вже день сьогонішній конає,
І світ від втрати засинає
Між дійсністю і небуттям.

А я один в суцвітті болю,
Між пелюстками доброти...
Ридають втратами світи...
Хто примирить мене з тобою?

1994р.
Київ

РОЗДУМ (18)

Метелик, мов сон пролітає
Над барвами незайманого дня,
Він має якусь мету,
Він спішить, щоб до заходу сонця
Подолати свій шлях,
Бо ж гаремно пролинуть хвилини
І ніхто на оцім білім світі
Не побачить його більш ніколи...

Прозайнуло життя.
Шумобиння знемоги, мов метелик,
Приречено пінитися
В сотах одвічної мли...
Тут кінець і вже більше ніколи
Над барвами світу
Нам не махати крильми...

1994р.
Київ

Плаче Небо над нашими душами,
Нам би каятись, каятись, каятись,
Бити в груди кубалдою сорому
І вклонятися низько до Вічності,
І кричати у всесвіт до Розуму,
І забути надумані радощі...
Повернутись до себе, до дійсності,
Щоб набіки з'єднатися з волею
В порятунку Небесної милості!

Плаче Небо над нашими душами...

1994р.
Київ

Я знов в Америці,
Чужій, далекій, невідомій.
Я знов в Америці...
І силе в очі розкошей омана.
А я згадав чомусь
З дитинства свою маму,
Сільських людей "щасливої" доби...
Гнітючий спогад, мов неприємні сни...
Спрацьовані, покручені,
Сяк-так зодязнені, не золі
Не нарікали на біду,
Не кривдили й не проклинали Бога,
Лиш відкривали світ синам,
Та Україні вік служили.
А їх топтали, били, били
У безвість знали з року в рік,
Та землю рідну плюндрували
Петровсько-сталінські вандали...
Я знов в Америці,
Я тут відчув свободу
І біль сприйняв спізнілого добра...
А на моїй землі, на смертнім ложі
Червоний сатана
Щось дуже добго корчиться від болю,
Немов отрути хоче влити
У мою долю,
Та сили більше в сатани нема!

1993р.
Нью Йорк

РОЗДУМ (19)

Коли любов є холоднішою за смерть -
Тоді душа у муках днів своїх страждає,
Та немичність знітить і розважає
І гордість розриває серце вщент -
Коли любов є холоднішою за смерть.

1993р.
Нью Джерсі

НЕ ЗАКІНЧЕНЕ

Твоя печаль мене до тебе кличе,
Єднає сум мій із розлучним криком
Верни мій біль -
Чи личить чи не личить -
На вістрі окрику спотвореного лику.

Прости мені небажані думи,
Нестримні зливи болю й нарікань.
Ти пам'ятаєш - ми щасливі були,
В суцвіттях зоряних кохань...

1993р.
Нью Йорк

Чарівне коло юності
Пульсує на стежках щасливої дійсності.
Коли я повертаюсь до них думками,
То лише зустрічаю свій погляд
В дзеркалі часу.

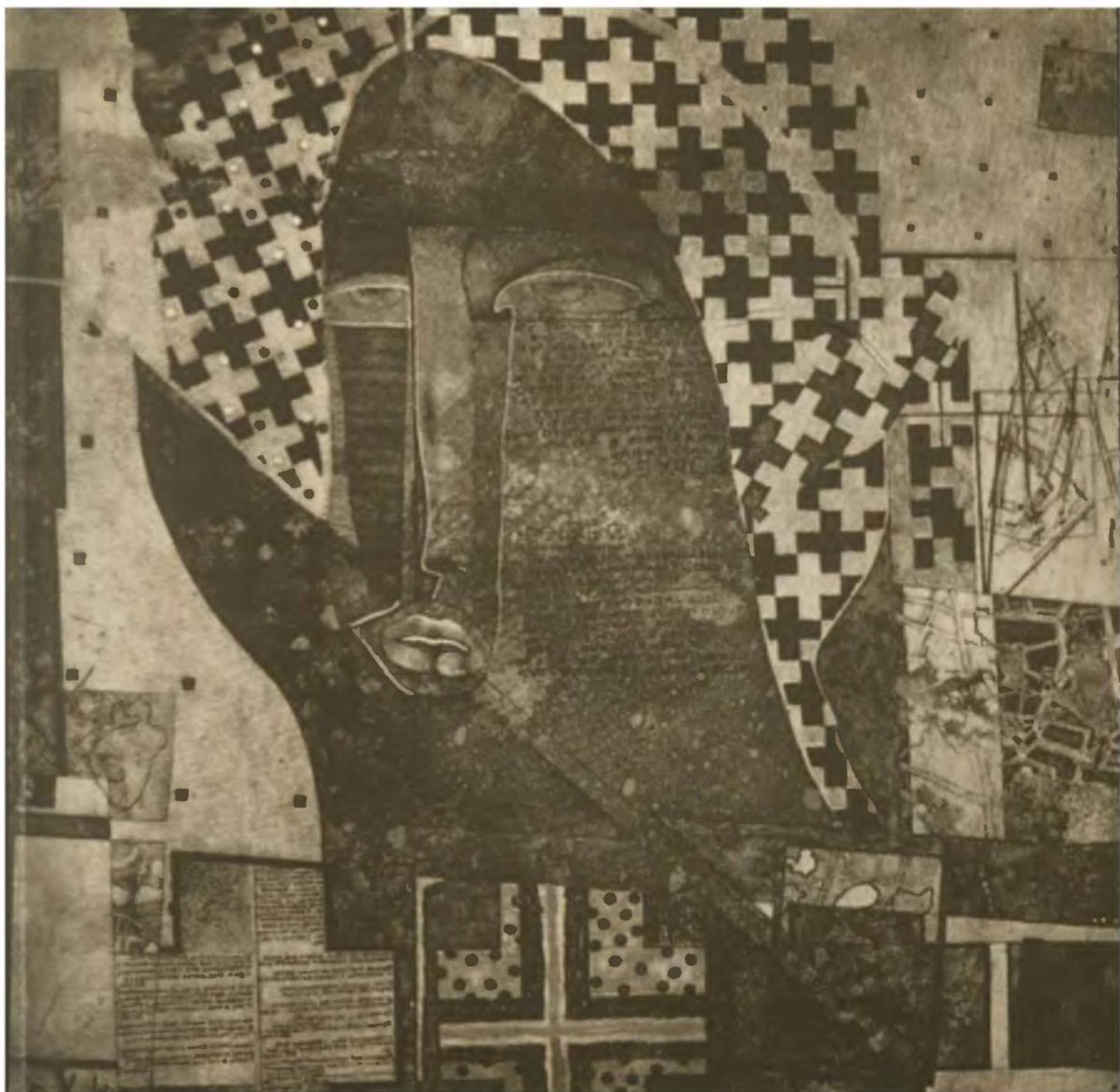
Чарівне коло юності
Завершується на межі мого прозріння,
І тоді моє дзеркало часу темніє,
І бартісною залишається тільки
Від нього рама.

1993р.
Нью Джерзі

СХІД СОНЦЯ ДУМАННЯ МОГО

Я той, хто я є 1994

РОЗДУМ (20)

Заманила мене в далеч чужина.
Підступним оком хитрої надії,
Заполонила всі юнацькі мрії,
А щастя їй на мізинець не дала.
Іду один кудись через всесвіт,
Мене пестує золотом омана,
Роки минуть і через десятки літ
Я повернусь, де тато й мама.
Я полечу туди на стосімох вітрах,
На крилах тої ж хитрої надії,
Та будуть марні сподівання й мрії,
Коли тебе самого в світі вже нема.
Тоді покаюсь я за зрішну долю,
За нездійсненну мрію в чужині
Навіки, Україно, залишуся з тобою
На рідній, батьківській, оновленій
землі!

1994р.
Торонто

Я чекаю тебе...
Ніч грімає в колисці пільми.
Гуркоче, мов зрім, юне серце моє,
Наче вирватись хоче в степи.

Бо там боля...
І ніч не трибожить надію мою,
Не даремно квітла доля
В Гетсиманських саду,
Щоб я йшов до кінця по сліду.

Я чекаю тебе...
Синя ніч, наче юність моя
Затремтіла в коханні ранкової мли,
Назавжди відлетіла, розриваючи душу
Та зболене серце моє.

1994р.
Торонто

ДРУЖИНІ

Ти приснилась мені серед ночі
Така юна, щаслива й сумна,
І тремтіла розлуки струна -
Я тебе цілував в ясні очі.

Я тебе цілував і крізь сон
Я втрачав цю щасливу хвилину,
І ридала сопілка нестримно
Із далеких і темних вікон.

Із далеких і темних вікон
Підбирала мелодія душу,
Я не хочу прощатись, та мушу,
Бо це сон, моя мила, це сон.

Бо це сон, а не дійсність, лиш сон,
Я з тобою до зір відлітаю...
І неначе набіки втрачаю,
Як сопілку із темних вікон...

Бо це сон, моя мила, це сон.

1994р.
Торонто

РОЗДУМ (21)

Я не знаю, може ти далеко,
А може тебе ще зовсім нема на світі,
А я у холод і у спеку
Тебе шукаю поміж квітів.

1995р.
Торонто

СПОГАД

Думки поезії лукаві
Прийшли та й сіли під вікном...
Їм байдуже, що вічним сном
Мій батько спав на судній лаві.

1995р.
Торонто

МОЛИТВА (2)

Алилуя, Алилуя!
Знаю, що я ніщо.
Алилуя, Алилуя!
Перетвори мене в бурю, чи що!
Дай мені погих бесен,
Поверни пахощі маминих рук,
Може я ще воскресну,
Може відродиться серця стук!
Алилуя, Алилуя!
Я знаю, що я ніщо,
Перетвори мене по заслuzі -
В будь що.

1995р.
Торонто

ЗАПИТАННЯ

**Якою мовою ми говоримо..?
Якісь глибокі наші слова...**

**1995р.
Торонто**

Я маю тебе єдину,
Ти може не знаєш про те,
Виховуєш доню та сина
І діло твоє святе.

Я маю тебе єдину,
Огну на вселенський світ.
Важко той камінь скинуть,
Камінь розлуки з душі.

Я маю тебе єдину.
Дивом гивується світ,
Чому я тебе покинув
У мандрах безрадісних літ...

1995р.
Торонто

Ми обидвоє на увесь світ,
Хоч грішні обоє,
Бо спільники долі,
І сильні, звичайно,
І нагто слабі -
Ми обидвоє.

1995р.
Торонто

Ти не моя...
Ще скільки літ
Ти будеш називатись "не моєю"...
В'юниться в душу чорною змією
Мій одинокий і зривний світ.
Вже кличе в темні вічності
Вселенське Око,
І я лечу туди, і з кожним кроком
Втрачаю на землі твій слід.

1995р.
Торонто

N.M.

Чорна каба - то прощання
У вечірній час,
То сльоза мого кохання,
То розлуки глас.

А у тебе сумні очі -
Синя галечінь.
Чом мене забути хочеш
В холод й заметіль?

Блиском ночі чорна каба
Біль нам роздає -
То зоря з колиски впала
У життя моє.

Свічечка горить рожева
На склянім столі.
І тече сльоза січнеба
По біконнім склі.

1995р.
Торонто

Хочеш, я каменем стану
Біля твоїх вікон,
Хочеш, я гійсність погану
Перетворю на добрий сон.
Хочеш, зійду в минуле,
Втечу від свого лиця,
Хочеш в білок занурюся
Початкового яйця.
Хочеш, сердечні рани
Посипатиму сіллю з піском,
Хочеш, я завтра не встану
Із вічним моїм зріхом...

Радше б тебе забути,
Щоб через тисячу літ
Зустріти тебе і зізнати -
Єдину на цілий світ.

1995р.
Торонто

ІНТИМНЕ

Загорілося літо бознями
Червневої ночі,
Заясніло кохання в промінні
Грайливої мли,
Пригадай, моя мила,
Як в радості плакали очі,
Коли молоді ми з тобою були.
Ти стояла зі мною в обіймах
До самого ранку,
А покошене сіно, неначе вино молоде
П'янило нас двох в росяному світанку,
Коли на руках заколисував тихо тебе.
Нас хобала ночами привітна розмова,
Солові ткали шитво
В червневу ту ніч
І струміло життя,
Мов у казці навколо,
І тулилися зорі до зморених віч.
У тому милому, Божому світі
Ми з тобою, навіки, кохана зійшлись,
Щоб тепер на світанні
До хати верталися діти
У коханні щасливі,
Як ми були колись...

1995р.
Торонто

Якщо ти скажеш мені - "прощабай"
То розірветься пабутиння
Нашої злуки,
Погвояться у світі муки,
Якщо ти скажеш мені - "прощабай".

Якщо ти скажеш мені - "прощабай" -
То зійдуться крем'яні гори,
Сірий камінь до нас заговорить,
Якщо ти скажеш мені - "прощабай".

Якщо ти скажеш мені - "прощабай" -
То може вперше тебе не почую,
На край світу один помандрую,
Якщо ти скажеш мені - "прощабай"...

Якщо ти скажеш - "прощай".

1995р.
Торонто

МРІЯ

Заяснілись у небі
Дві травневі зорі -
Поспішаю до тебе,
Щоб служити тобі,
Щоб вернути до хати
Сонце втрачених літ,
Щоб тебе розпізнати
Серед тисяч горіг.
Світло дня, кришталь ночі
І розлите вино
Знати більше не хочу
Що було й не було...
Щоб твій усміх, мов спека
Розпалив в душі жар!
У гніздо, як лелека
Я вернуся з-під хмар.

Все пройшло, проминуло,
Дійсність це чи це сон,
Старість тихо всміхнулась
Під розбитим вікном.
Повертають до хати
Із світів голуби -
Усміхається тато
І ридаємо ми...

1995р.

Торонто

МОЛИТВА (3)

Вже не пройти шляхи оті,
Котрі я обминав колись.
Вони далеко. Поміж хмарами з Небес
Лишають слід туманний на землі.
Я вже й не знаю, чи живу серед людей,
Чи поміж псів, чи твердочолих баранів,
Котрі обечками би мали називатись...
А може знаю, знаю, та не йду
За тим безчесним всезнанням своїм,
Щоб не вросли корінням
Суцього рятунку
В огвічний і глєбкий
Байдужості життєвий клей,
Та в ньому згинути, зітліти...
Куди я йду..? Де той кінець
Великого початку пізнання,
Де той початок світлої надії
На вічне визнання чи забуття?
О, грішний, грішний я
Поміж безгрішних темних душ..!

Якщо прощаєш всім - прости й мені,
Я живу від вдячності,
І душу чисту поберну тобі...

1995р. Торонто

Самота Гетсиманського саду 1994

ДОЛІ

Тебе я можу зрозуміти.
Для тебе в світі віднайти
Ще неозначені світи
На карті зможу, і згоріти
В нестримному бажанні догодити
І не дізнатися ніколи
Про панну цю, химерну долю!
У вічних пошуках дожити
До світла дня, і щастя пити
З уст твоїх, кохана, доле,
Забутись щоб, та випить море
Твого добра, дитятко голе...

А може вже аж забагато
В житті напівсь того добра..?
Щось знов мудрує сатана.
Здригається від жаху хата,
Батьківська хата і моя,
В цім дивнім світі - тиха мрія,
Мої страждання і надія,
Моя заквітчана весна...

1995р.
Торонто

РОЗМОВА З СОБОЮ (До України)

Я не забудь тебе,
Я лиш заснув у цій величній
Вечоробій тиші...
По той бік пізнання -
Життя своє залишив,
Щоб ти пройти змогла
Без свідка марної любові,
Аби із серця крапля крові
Пропасті марне не змогла,
Щоб залишилися на світі
Твоєю мудрістю зігріті
Вже здійснені твої діла.
Я не забудь тебе.
Про тебе досі в тиші мрію
І заколисую надію,
Щоб одурити не змогла
Твою добіру, серце й душу...
Чи ще колись я гори зрушу
Через які ти перейшла?
Чи переплисти вспію ріки,
Щоб вже довіку і навіки
Забути ніч оту святу
Мого покаяння та болю.
Зберу свої життєві ролі
В велику купу листяну,
(Велику праведную купу),

Вином червоним обілляю
Й веселу ватру запалю!

Ще трішки випрошу у долі
Своєї втраченої волі
І хай тоді мій зникне світ...
Зірветься зірка у політ
І згасне в русі протиріч...
Вже завтра день -
Зникає ніч!

1995р.
Торонто

Далеко, ти.
За океаном протиріч твоя земля,
Твоя планета малиноба,
Душа для віри і добра,
Молитва тиха і розмова.
А тут далекий чужий край
Сховав набік мою надію,
У ньому плакати не вмію,
Йому і душу й світлий рай
Віддав з довірою на сповідь,
І скочив у холодну повінь
Незвіданих світських чеснот,
Аби позбутися турбот,
Та чистий день свій очорнити,
А потім із зорнятка пити
Смердючу воду визнання
І йти по світу набманья...
Не плакав досі у неволі
І не просив шматків у долі
Краси спізнілого добра...
Чому ж мене вже тут нема,
Чому не можу я радити
Ба, навіть плакати чи скніти
Не в силі тут? Бо благодать.
Аж бачу поруч чесна рать,
Така пригожа та хороша,
Що продає весь божий світ,
А з ним і воду й чорний хліб,
Голубку, трунок та змію
І навіть молодість мою.

Любов зноб стука до боріт...
Біленька свічка й чорний ґніт
Горять наг світом одинокі.
Лише огне Всесвітнє Око -
Пробісник долі та добра -
Наг нами плаче...
І сльоза його таємної розлуки
Нам подає пробиті руки...

Течуть сніги, горить весна -
Лиш нас дабно уже нема...

1995р.
Торнто

РОЗДУМ (22)

Розтоплений біск правди
Стікає і твердіє наче камінь,
Потім стає важким, як олово,
Колючим, як вінок терновий.
Краплина кроби
Застигла у його нутрі...

Ми позбавляємо себе
Приземної любови,
А що натомість здобуваємо собі..?

1995р.
Торонто

РОЗДУМ (23)

Твоя любов,
Навіки оселившись в душу,
Зайшла в глибінь трагедій і біди,
І кожний день в чеканні жити мушу,
І до життєвого завершення іти.

Під сонцем народились білі квіти,
Їх поливають руки не мої...
Ген під вікном чужим -
Чужі сміються діти,
Ридають в серці болі світові...

1995р.
Торонто

ТРИПТИХ 'СПОГАД'

1.

Над Золотою Липою туман,
Неначе зупинився часу плин.
Стоїть на барті отаман -
Старий Саранчуківський млин.
Корів женуть на траби хлопчаки
За станцію, чи у Томаків риб,
І випасають там свої роки
В молочних мріях сирних березів.
Катульчин буйко клепає в тиші косу,
Своєму сину гордо віддає.
Іде Іван, щасливий, в поле, босий,
Щоб ствердити життя своє.
Співає в полі пісню голосну
Про більний вітер, про старі часи,
Про дівку, розплетену косу,
Про неповторні "з сиром пироги"
На лаві під калиною мій тато
Щасливий посміхається мені,
Він шиє ґратвою старенькі кантарі,
Щоб за хвилину коней загнуждати,
Добро зробити людям на селі.
Виносить мама з літньої комори
Гарячу бараболю запашну
І лине пісня щирої розмови...
Донині в цій мелодії живу.
Пройшли роки. Засумувала хата,
Ідуть поболі люди до небес.

Пішов на зустріч з Богом рідний тато,
Немов сльоза з очей, набіки-вічні щез.

Біліє цвинтар в тихую годину
І хтось там, чую, косу клепає знов,
І коні збруєю
Видзвонюють нестримно,
І тато людям роздає любов.

2.

Моя середня школа -
Мов середина мого життя,
Порозкидала турботи довкола,
Позбирала мої літа
У весняні віночки втіхи,
Розмалювала мої почуття...
Ще донині пізнань горіхи
Розбиваю, як слабе курча.

Мої друзі-шибайголови,
Розділили поміж себе світи -
Хто в Сибіру, а хто у Львові
Все життя будував мости.
Саранчуківська середня школа -
Середина мого життя...
Вона не зрадить мені ніколи -
Від дитинства до небуття.

3.

Тисячі душ живих і нетлінних
Топтали дорогу до церкви йдучи
Молитись в покорі за рідних,
Щоб замолити гріхи.

Ходили по ній мої мама і тато,
І я ще маленьким ходив...
І в будь-яку пору -
У будень чи в свято -
По ній свою волю носив

1995р.
Торонто

УКРАЇНСЬКА ДОБА

Я не знав колись,
Що навколо мене існує
Якийсь інший, ніж той світ,
Що біліє на визоні втрачених літ,
Чорним плетивом зради вартує
Біля моїх боріт.
Я ніколи не знав
Як зростають з весною
На душах спразлого лану сади,
Як на трабах зелених
Хтось залишає мертві сліди,
По яких вже ніколи й нікому
Не йти, чи за вітром
Чи то за водою...
Я ніколи не знав...
А чи знаю тепер,
Коли свобода, мов вихор
На колесі часу зарцює,
Відганяє від серця оману
Червоної мли..!
Не зникне галактика нації всує,
Не впадуть лицем у болото сини!
Не кружлятимуть більше
Над садом української волі
Ангели-перевертні - рід сатани...
Виходять на зрощене кров'ю поле
Орачі, сівачі української доби

1995р. Торонто

ТВОРЧИЙ ТРИПТИХ

1.

Вже літо голову до осені схилило -
Тебе нема...
Ще сонце не зійшло
З моїх надій і почубань,
А я біжу в осінню тиху рань,
В твій край, у любов твою зрадливу...

2.

За що мене караєш збабо - Музо,
Куди ведеш, як кошеня сліпе?
Важкі твої натхнення шлюзи
Колись з тобою втоплять і мене.

І я полину у твою глибину,
На цвинтар більних, зоряних ідей...
Може там ще стріну тих людей,
Котрі створили у мені людину!

3.

Два берези, дві перемиті долі,
Крутий - то беріз годний мій,
Театр ідей відіграної ролі,
Думок абсурдних щедрий рій.

Стою тепер один,
Мов степовидна баба,
Прикований джерелами до ніг.
Той беріз твій, як блискавична зрада,
Манить мене за стоптаний поріз.

1995р.
Торонто

ВІЧНЕ

Бува природа зомонить зі мною,
Немов прощається набіки із журбою.
Шумить багряним листом в деревах,
Вітри снуються над стежками,
Гуркоче небо блискавками,
Кує пекучий жах у снах...
Голосить осінь. Наче діти
Вмирають в муках пізні квіти,
Рідниться з серцем чужина...
Аж тихе слово над світами
Прилине Янголом від мами -
І розквіте в душі весна...

1995р.
Торонто

Дружина Лота 1992

РОЗДУМ (24)

Вино червоне лється через край,
Душа хмільна радіє на горозі гонору.
Несуть по ній у свій пекельний "рай"
Псалми прозрінь мужі без віри й сорому.

Вино червоне всохне на губах,
А крихта хліба в глину скам'яніє...
Вони ще йдуть кудись,
А душі вже в зробах!

Кизиче в небі чайка чорно-біла...

1995р.
Торонто

В. СТУСОВІ

Вернися брате в Україну
З далекого походу
Із-за межі буття...
Ми вже на волі! І життя
Знов ріки повернуло в русла,
Котрі колись поета Стуса,
Тебе, незламного борця,
Живили чистою водою,
Ридало Небо над тобою,
Мов над приреченням Христа.
Вернися брате в Україну,
Щоб заспівати солов'їну,
І чарку випити до дна...
Хоч дійсність хмуриться жорстоко
Поблискує холодним оком,
Мов ненажера-сатана -
Вернися, брате! Та гарма...
Тебе нема... тебе нема...
Ти вибороб по тюрмах волю,
Роздер набпїл забїсу тьми,
Й пішов у засвіти, аби до бою
За Україну встали ми!

1995р.
Торонто

ПОБРАТИМОВІ

Ще не пора, мій друже, не пора
Цей світ лишати у покорі,
Топитись у життєвім морі
Сучасних біг - нам не пора!

Встає для нації зоря
Із царства гри розтопаної мови,
І плаче камінь, бо з ним Бог говорить -
Ще не пора, мій друже, не пора!

Нехай скрегочуть перевертні зубами,
Розтопить кризу злу жиба бога.

Ще не пора, мій друже, бо за нами
Під сонцем болі Україна молода!

1995р.
Торонто

РОЗДУМ

О.Г.

Я переповнений тобою,
Душа моя в світи з журбою
Летить, минаючи пітьму.
Чого вона в світах шукає,
Сміється, плаче і ридає,
І губить молодість мою...

1995р.
Торонто

НЕДАРЕМНІ РОЗДУМИ

Я народивсь не випадково -
Це Бог мене післав сюди,
На цю планету малинову,
У яблу небі ці сади.

В тривоги, в радість, в надії,
В безпечну юність щедрий плин,
В реальну дійсність до Марії,
До місця, де розп'ятий Син.

Я народивсь не випадково,
Не випадково і помру,
І в цю планету малинову
Зерном, не прахом, убійду.

1993р.
Торонто

Враз, наче сни розірбались
Лотоки моїх думок.
Що ж там у світі сталось
Хто спобільнив свій крок?
Хтось розриває пута
На скрибавлених ногах,
А може червона рута
Квітне в Карпатських горах?
Може тебе я втратив,
Згубив по світах чужих,
Може згоріла хата
В людей недобрих та злих?
А може прийшла в Україну
Конституційна весна..?

Витікає думок руїна
І зупину їм вже нема.

1996р.
Торонто

РОЗДУМ (25)

**Пішов брат на брата,
Щоб вбити, добро забрати,
(Що не йому належати буде),
Бо прийде чужинець -
Законна розплата -
І здобуте здобуде...**

**1996р.
Торонто**

ОСМИСЛЕННЯ

Осмислюю себе в тінях
Потворної слави душогубців,
Що йшли до мети через трупи
Потискуючи червоно-криваві руки
Різникам історії.
Бачу, що колір на їхніх обличчях
Не жебріє вознем життя,
Навіть перед найяскравішими
Світлами всесвіту.

Возні животворчої правди - не зрада,
А дзвони срібної ночі,
Котрі піднімають паростки надії
Для творення духу нації,
Над мозилами праведників,
Для творення логіки сумнівів
Над пророцтвами небдах сучасників...

Осмислюю себе і здобуваю свідомість
До вічного прагнення любити
І з чистотою помислів
Творити для світу добро.

Благословляю день свого прозріння...

1996р.
Торонто

‘Тріє царі,
де ви ідете?
- Ми ідемо в Вифлеєм,
вінчуєм спокоєм
і повернемся’

Дитинства мого
Різдв'яна коляда -
Снібочий рай
І колискова нації,
Вертеп надії
І щастя коробай
У золотому перехресті ʒрації.
Вертаюсь в той далекий
Скарб думок,
Немов до храму втраченої мрії...

Який наступний зробить
Людство крок
До Віри, до Любові, до Надії?

1996р.
Торонто

РОЗМОВА З МАМОЮ

Я повертаюся до краю,
Немов до втраченого раю,
Бо в ньому, мамо, ти жиба,
Стоїш в чеканні край села
І на дорозу неспокою
Летять гумки твої юрбою
В світи до сина...
Мамо, мамо! Не твоя провина
В чеканні тім голосить,
Ще й порятунку в Бога просить
За дитину!
То я, заблудлий, каюсь в світі,
Лечу до тебе, щоб зізріти
Зацибілізовану душу.
Прости - вернутись, мамо, мушу,
Аби в чужині не зотліти...

1996р.
Торонто

БІЛЬ

Ти залишила мене у зордому мовчанні,
І в тиші цій так боляче мені,
Немов би зустріч ця уже остання
І дні останні у моїм житті...
Вже ніч роздерла набіл пізню осінь,
Вже оніміла у чеканні див...

Я не кохав нікого так ще досі,
А може просто досі я не жив.

1996р.
Торонто

**ШІСТЬ ДУМОК
НА САМОТИНІ**

Зажмурені очі 1992

1

"Життя прожити - не поле перейти,"
Не посміхнутися чарівними устами
До тих, хто поруч йде, але не з нами,
Торуючи до забуття шляхи...

1996р.
Торонто

2

Волю від болю волати до світу,
Аніж ситим на волі скніти,
Волю збирати краплинками роси,
Бо впадуть жадібливі коси
На заграви зеленої кроби,
Заплачуть журавки
По висохлих днях любови,
Котрі перетворяться на копиці сіна,
До яких нікому й ніколи
Не буде діла...

1996р.
Торонто

Воскове тіло осені
Накрила вже бліда зима;
Принишк високий парк
Усе навкруг озлухло й оніміло,
Від непокори поле побіліло...
А кажуть білих плям в житті нема.

1996р.
Торонто

4

Горю - не згоряю,
Жибу - не вмираю,
Люблю - забуваю,
Бо щастя не маю.

1996р.
Гакстон

Не выпускай у вечоровій тиші
Мою руку,
Може відчую й твоє бажання
На злуку.

1996р.
Торонто

Якби я знав, що на шляху зустріну
Тебе, ще ненароджену в цей світ -
Я б не згорів даремно в цвіті літ
Й тебе у цьому світі б не покинув..!

1996р.
Торонто

Хто примирить мене з тобою?
Вже жовтий лист над головою
Вмираючи прощає світ...

О, скільки ще змарнуєм літ
Розлуку сіючи з журбою..!

1995р.
Торонто

ТИХИЙ РОЗПАЧ

У твоїм волоссі заблукала осінь,
Заблукала осінь - рятунку нема,
І горить листочок - всесвіту синочок,
І холодить душу за вікном зима.

1996р.
Торонто

НЕРЕАЛЬНЕ

N.F.

Ти сьогодні така як ніколи,
Твої очі, мов зорі з небес,
А волосся, як місячне море
У долині всесвітніх чудес.
Не лякайся це лиш мої мрії
В твоїй увійдуть малиновий світ,
Не помножаться наші надії
На дорозі незайманих літ.
У любові земній вічне диво,
Я блукаю світами крізь ніч,
Щоб кохання тебе не зраділо
Й не торкнулась розлука до віч.
Заяснила зоря одиноко,
Мов у небі лілея цвіте...

Полетіти б за хмари високо,
Щоб навіки забути тебе.

1996р.

Торонто

ВОГОНЬ

Бути щасливими
У мить твого зоріння
Ми бміємо,
Бо посилаєш нам тепло
В клітини пурпурові.
Але в твоїй гарячій
І палкій любові
Ми все-таки втрачаєм сенс життя,
Бо попів й дим,
Немов замітник крові
Вершить над нами
Вирок забуття.

1996р.
Гакстон

СИНОВІ

Прийшов твій час
Осмилювати долю
Перед походом у широкий світ.
Яких людей ти візьмеш із собою
У свій юнацький сонячний політ?
Хто йтиме поруч
По стежках наснази,
Хто зменшить в серці від втрати біль,
Хто на могилу гідобу загляне
Крізь терни стоптаних віків?
Прийшов твій час,
Ти житимеш на болі,
В державі непідроблених ідей,
Котрі зміцнюють на дорогах долі
Й відродять дух знедолених людей.
Служи добру, а рідній Україні
Святи свій хід через усе життя!
Розквітне сад на згарищі-руїні
Як освятиш себе, свій рід, своє буття.
Неси у серці полум'я надії
У безкінечне плетиво добра...
Я знаю - світ тебе любов'ю обігріє,
Дасть крила Україна молода!

1996р.
Торонто

ПОРАДА

Не шукай багатого, бо збіднієш,
Не шукай вродливого, бо змарнієш,
Не шукай розумного - волю згубиш,
Пошукай коханого - світ здобудеш...

1996р.
Торонто

ДОНІ

Ти народилась від листочка
Й травинки,
У ніч, коли спадали роси
Із зір далеких,
Збирали їх у дзьобики лелеки
І поливали українські трави
Не для забави,
А для твоєї, донечко, появи.

Роки минули, наче сни-тривоги...
Тобі шістнадцять
І стежки-дороги
Тебе чекають за порогом долі...

Іди по них, моя лебідонько, поволі.

1996р.
Торонто

РОЗДУМ (26)

Сумно одному по світу йти,
Коли тиша, мов байгужа свекруха
Кричить і голосить...
Я би може й не слухав,
Та раптом в цій тиші обізвешся ти.

1996р.
Гакстон

Поспішаю з'єднатись з тобою,
Бо в даль летять над головою
Мої утрачені літа...

Нагходить осінь. І сльота
Слізьми кохання і розлуки,
Впаде туманами на руки,
Стече дощем мені до ніг...

Підемо ми за той поріг
Де ані сліз, ні злої муки...

1996р.
Торонто

Ранок 1993

БАЖАННЯ

Любов в очах палає наче ватра,
Як промінь з неба чистої зорі.
Настане день і ти зустрінеш завтра
В душевних муках погляди мої.

О, забери мене з собою на хвилину,
В свої думки, надії, почуття,
Воскресну я! У всесвіти полину
Звільняючись від болю й каяття!

Любов в очах, а в серці лиш тривога,
Чом же не кличеш в береснебу рань..?
Горить жагою осені дорога,
Манить у світ нездійснених бажань...

1996р.
Торонто

Дозволь мені тебе відчутти
На відстані кількох років розлуки.
Які у тебе зараз очі?
Питаю порожнечу вікобу.
І простягає мені руки тишина -
Розкішна, величава, мов повія...

До мене ще повернеться надія
До тебе усміхнеться ще весна.

1996р.
Торонто

ДОНІ

Не загуби себе в світах -
Не загуби,
Не заморожуй серце у журбі
В льоду,
Не осуши в душі пелюсток
Ніжний цвіт,
Щоб не марним був політ
Крізь юність літ.

1996р.
Торонто

**ДО МАВКИ
S. K-P.**

З пробудженням природи
Ти воскресаєш,
Бо ти природа,
Ти диво,
Ти дійсність праведних горіж...
Хто допоміг
Палаючим ознибом
Стопити кризу омертвілих ніг
Людини..?
Поліська Мавко!
Зерно родючого добра,
Жертвник людськості та болю...
Воскреснеш знов -
Полину за тобою,
А зараз в світі і мене нема.

1996р.
Торонто

ОМРІЯНЕ

Після вселенської розлуки
Я знов побачу рідні луки,
Томаків рів, ставок, село...
Колись там серце розубіло.
Там я впізнав красу любови,
І перший біль від тиску кроби,
Коли набік любов втрачав...
Там дід і батько мій вмирав,
А мама з донею - сестрою
Лишилися удвох. Лиш я з тобою
О, тиха доле, почвалав у добрий світ
Шукати щастя й порятунку,
Щоб зберегти свій дух від трунку
Двохтисячлітньої доби.
Сліди, сліди, мої сліди...
Я повертаюсь, де тополі,
Одвічні діви гострочолі,
З стареньким кленом гомонять.
На запорошеній дорозі
Стоїть дитинства мого рать.
Їх більні душі, мов лелеки
Летять над світом так далеко,
Що аж не видко Саранчук...
Сльоза зрадлива набігає,
Чи там мене ще хтось чекає,
Чи хто впізнає серця стук?

1995р. Торонто

РАНІШНЯ МОЛИТВА

Добрий ранок, світку милий
Світку Божий, не зрадливий,
Дякую тобі,
За усі твої щедроту,
За можливість до роботи
Стати в боротьбі.
За повернені надії,
За плоди любові зрілі,
Думи золоті.
За пізнання істин кроки,
Та за простір твій широкий,
Що з землі і до небес...
Ще й за те, що я воскрес
Із бездуховної покори,
Що мене в життєвім морі
Рятував від лжі й похвал!
Не осквернив святість ночі,
Що мої зріховні очі
Споглядають Вишній Храм!
Дякую Тобі,
Що моя душа - не камінь,
Що пишу листи до мами,
Що Україну отчу Божу
Розлюбити в вік не зможу
В щасті, чи в біді.

Що я зміг себе впізнати
Та у злиднях не змінити
Шкіру на собі.
Що я є такий і буду,
Бо закони твого суду -
Правда на землі.
Що без крові і без болю
Залишаюсь сам собою -
Тож хвала тобі!

1996р.

Гакстон

Куди йдемо, чого бажаєм,
Для чого в світі живемо,
Кого з любов'ю проклинаєм,
Звеличуєм з ненавистю кого?
А поміж тим дороги прабди
Шукаємо у всесвіті бажань
І прокладаєм шлях до зради
Словами втіхи та страждань.
Ти хочеш праведником стати,
Ти кажеш: "Я не созрішив,
Мене заставили продати
Все те чого я не купиш!
Мене заставили сміятись,
Писати вірші про бождів,
Мене заставили не знати
Того, що знати я хотів..."
Брехня, брехня! Смердюча воля
Земляче мій, в тобі кипить.
Ти грав в житті ведучі ролі
Апостола і Юди. Собість спить
В твоїй натрудженій основі,
Бо суть твоя найбільш проста -
Чи то не ти, котрий з любові
Продав без сумніву Христа?
Чи то не ти засіяв зраду
Від сходу до Карпатських зір
І заганяв свій люд етапом
В проклятий холод на Сибір?
Чи то не ти.?!

О, пімсто люта,
(Яка ж то доля не проста),
Хай думка болею розкута
Не осквернить мої уста,
Щоб не зазнати й крихти болю
Від пімсти праведних синів.
Тож хай не скрибдить Божу волю
Мій недоречний, чистий гнів!

Куди йдемо, чого бажаєм,
Для чого в світі живемо..?

Вже ніч минула і палає
Схід сонця думання мого.

1996р.
Торонто

Розкопую скарби свої по світі,
Які ніде ніколи не ховав,
Іду в поля, де не посіяв жито,
Шукаю дівчину, котру не покохав.
І посміхається мені зірниця
З одухотворених небес.
І пророкує дні мої зигзиця,
Як вітер в соснах грає полонез.
А навкрузи ні поруху, ні руху,
Затихло все в чеканні нічних див...
Подай мені, Вкраїно, своєю рукою,
Я довго так по цих світах ходив.
Я мари в тиші темними ночами,
Не раз і плакав в розпачах ідей,
До тебе йшов розбитими ногами
Ховаючись від доброти людей.
Кує зигзиця над змертвілим сагом.
З полону ночі рветься, мов зоря
Моя душа розпечена під градом
Язиків злих базую з пів ківша.
Минулися осінні сні пророчі.
Думками знов я повертаюсь до села,
Де татові правдиві очі
І материнська лагідна рука.
А на порозі діти - соколята
Стрічають ранок-свій державний день.
Яку ж бо віру треба в серці мати,
Щоб відродитись з попелу ідей!

Щезай маро розпусти й безнадії,
Хай буде день, Господній день добра!
Молюсь за націю на атомній руїні,
Бо знаю й вірю, що вона жиба!

1996р.
Торонто

ФІЛОСОФСЬКЕ

Не плюй ніколи у криницю
З котрої ще колись напиться
Захочеш, щоб позасити біль душі
У спраглий день...

Тоді відчуєш, що живий.
Воскресне прагидівський дух,
Щоб мозок твій в світах не спух
Від бередливої брехні,
Що не зростає на ріллі
Святої волі.

Не забуди вігра, дарунку долі,
Бо в ньому хтось зібрав вологу,
Щоб стежка світу до порогу
Тебе, заблуду прибела,
До початкового зела,
До розтрибовженого смутку...
Візьми землі твердої згрудку
З могили батька й розмочи
У тій вологості всесвіту,
У ній енергія привіту
Твого спізнілого добра...
Поглянь у Небо - там нема
Чужого сонця, лиш пожари
Течуть як мазма в наші чвари
Їх поглинає галина...

А там за тою галиною,
Яка не впізнана ще мною,
Ні чвар, ні холоду нема -
Там тишина...

1995р.
Торонто

БЕЗ ЛУКАВСТВА

Я не патріот України...
Я частинка її тіла,
Краплинка живої крові,
Що струмить в моїх жилах,
Як в жилах предків моїх струміла,
А тепер хлюпочеться
Долею у моїх дітях,
Що ростуть на волі
Під весняним вінком
Терпіння та любові.
Я не патріот України!
Я її рани, ніким не злічені,
Душа солов'їна віками калічена,
Дух незборимий Мазепинської 'сваболі'.
Замурована по тюрмах воля,
Конаюча нація під шпіцрутами,
Братська могила собісті під Крутами!
Сльози материнського
Прадавнього болю...
Я не патріот України -
Я свобода!
Я її воля!

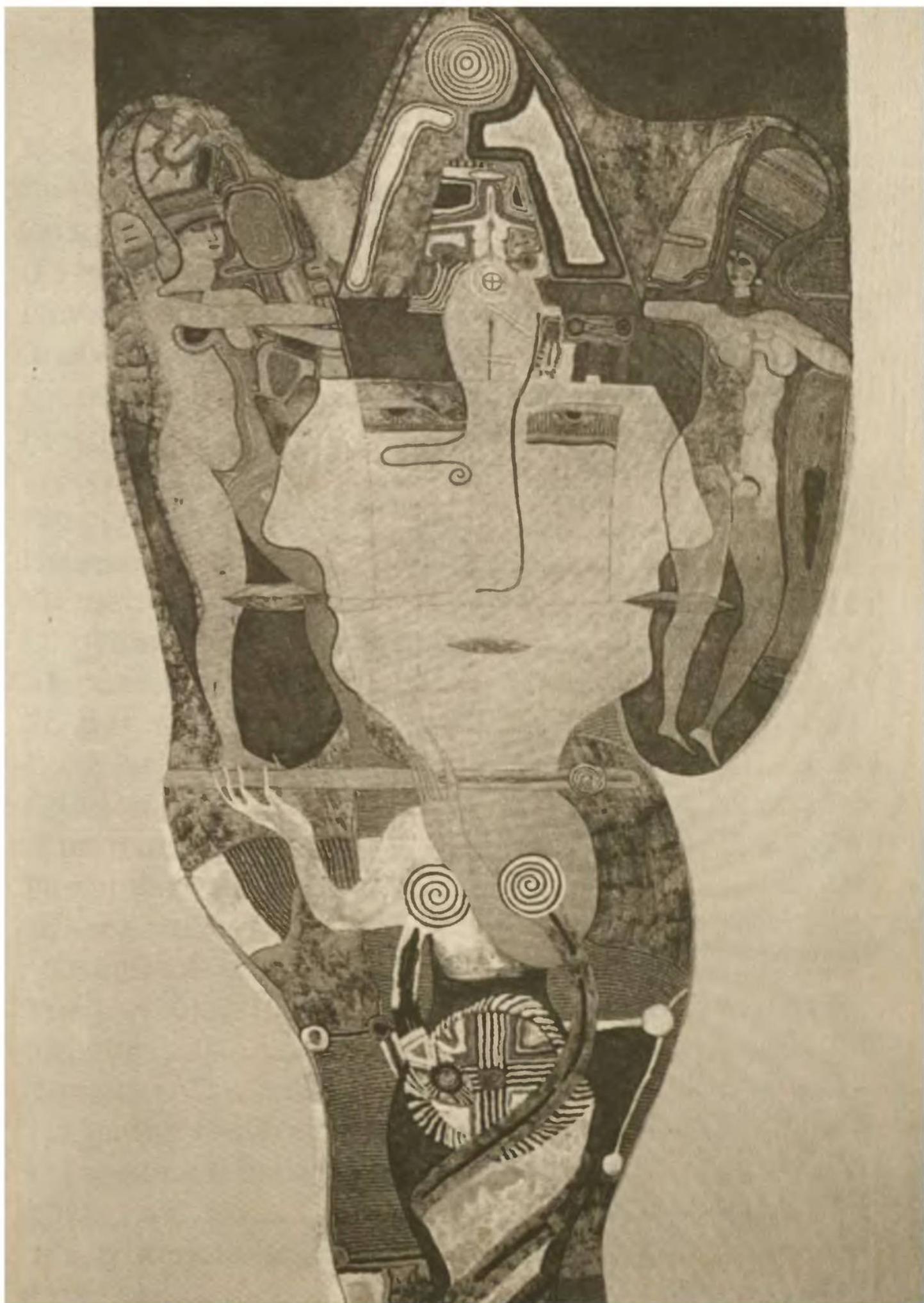
1996р.
Торонто

ДУМКА

Рушаймо, подрузо, в дорогу,
Моя дружино, Музо дорога...
Чи заясніє світлом далина
Нам на шляху до отчого порогу..?

1996р.
Торонто

Бажання 1993

ЗМІСТ

Думки поезії лукаві.....	1
Пречисті джерела любові.....	3
Опадає яблуневий цвіт.....	5
До Музи.....	6
Думки на сибірських шляхах.....	7
Знов вибиваю клином клин.....	11
Думки на сибірській дорозі.....	12
Роздум (1).....	14
Роздум (2).....	15
Роздум (3).....	16
Повернися серце до надії.....	17
Ти щаслива, моя Україно!.....	18
О, душе моя розтрибована.....	19
'Прости'.....	20
Роздум (4).....	21
О, душе щедра, білокрила.....	22
Спомин.....	23
Я не плачу, мамо.....	24
Молитва (1).....	25
До земляків.....	26
Чумацький шлях.....	29
Роздум (6).....	30
Україні.....	31
Татові.....	32
На дітях геніїв природа відпочила.....	33
О, зупинись благословенная руко.....	35
Сни.....	37
Я ще біжу попереду.....	38
Роздум (7).....	39

Мені б хоч трішечки забави.....	40
Роздум (8).....	41
Роздум (9).....	42
Думки на сходинках болі.....	43
Великий день!.....	47
Роздум (10).....	48
Роздум (11).....	49
Роздум (12).....	50
Поки зоря засне на небосхилі.....	51
"Патріотам" України.....	52
Роздум (13).....	53
Роздум (14).....	54
Мене забули негрузи і грузі.....	55
Порада ближньому.....	56
Роздум (15).....	57
Коли душа впадає в гнів.....	58
Минає час, як ляски батоза.....	59
Давнє.....	60
Розмова з ніким.....	61
Роздум (16).....	62
Роздум (17).....	65
Дорога до храму.....	66
День за днем.....	67
Я дуже втомлений.....	68
Серйозний жарт.....	69
Ти питаєш, що я знаю про себе.....	70
Хто примирить мене з життям.....	71
Роздум (18).....	72
Плаче Небо над нашими душами.....	73
Я знов в Америці.....	74

Роздум (19).....	75
Не закінчене.....	76
Чарівне коло юності.....	77
Схід сонця гуманя мозо.....	79
Роздум (20).....	83
Я чекаю тебе.....	84
Дружині.....	85
Роздум (21).....	86
Спогад.....	87
Молитва (2).....	88
Запитання.....	89
Я маю тебе єдину.....	90
Ми обигвоє на убесь світ.....	91
Ти не моя.....	92
Чорна каба - то прощання.....	93
Хочеш, я каменем стану.....	94
Інтимне.....	95
Якщо ти скажеш мені - 'прощабай'.....	96
Мрія.....	97
Молитва (3).....	98
Долі.....	101
Розмова з собою (до України).....	102
Далеко ти.....	104
Роздум (22).....	106
Роздум (23).....	107
Триптих 'Спогад'.....	108
Українська доба.....	112
Творчий триптих.....	113
Вічне.....	116
Роздум (24).....	119

В. Стусові.....	120
Побратимові.....	121
Роздум (О.Г.).....	122
Недаремні роздуми.....	123
Я народивсь не випадково.....	125
Враз, наче сни розірвались.....	126
Роздум (25).....	127
Осмислення.....	128
"Тріє царі".....	129
Розмова з мамою.....	130
Біль.....	131
Шість думок на сомотині.....	133
Хто примирить мене з тобою.....	143
Тихий розпач.....	144
Нереальне.....	145
Возонь.....	146
Синові.....	147
Порада.....	148
Доні.....	149
Роздум (26).....	150
Поспішаю з'єднатись з тобою.....	151
Бажання.....	155
Дозволь мені тебе відчутти.....	156
Доні.....	157
До Мабки.....	158
Омріяне.....	159
Ранішня молитва.....	160
Куди йдемо, чого бажаєм.....	162
Розкопую скарби свої.....	164
Філософське.....	166
Без лукавства.....	168
Думка.....	169

